

XIII.

Boušínská fara byla skoro celý den zamčena. Listí se starého ořechu, jenž rozkládal svůj koš vpravo ode dveří nad roubenou zkaženou studnou, i listí s lískového křoví leželo nehnutě jako pestře žlutý koberec až po samé dveře. Někdy ho vítr sesunul, jak se honil od lesa kolem fary pustým, malinovým houštím. Ale listí už fráterovi nesfukoval do obličeje a za širák. Po fráterovi a ostatních oulech nebylo památky v těch místech.

Farář Ondrášek jen ráno vycházel z fary, do kostela, za dne pak už ne; a z nevelké jeho kolatury málokdy kdo pro něj přišel. A host? Kdo by si vzpomněl na osamělou faru, jež stála jako lípa ve větru. Pole kolem zpustla, lesy za farou a pod ní ve stráních černaly. Zatažené, nízké nebe je tížilo a mlhavé mraky se o ně třepívaly. Stín zasmušilosti ulehl kolem a tichý stesk dýchal ze všeho.

Po dlouhý čas nebylo slunce vidět; až v polovici října se nebe zas probralo a zlatá zář rozlila se náhle krajinou. S lesů spadl smutný flór, zamodraly se, a Boušínský kostel i bílá fara zasvítily zase do daleka, jako za letních dnů. Také na faře se projasnilo. Zlaté zákmity prošlehovaly nahoře v patře na vybílené síni, po stěnách i po starých portrétech dvou Piccolominů nade dveřmi hostinského pokoje.

Zdola, od kuchyně, vanula až sem vůně na Boušínské faře převzácná, aromatický dech kávy. Celá fara jí voněla. Host tu byl.

Kvůli němu vylezla panna Aninka z kuchyně až do prvního patra, do hostinského pokoje, vybrat ve skleníku kávové náčiní. Šátek na hlavě si na cestu těsněji